O scrisoare despre ora de adorare

O scrisoare despre ora de adorare

Dragă frate! Ieri a sosit scrisoarea dumneavoastră şi a fost binevenită. Tema, despre care vorbiţi, mi-a mişcat şi mie mult timp inima.

Această temă a trezit în mine simţăminte adânci, dar nu ştiu dacă le voi putea exprima clar. Am trăit ore de adunare care se numără printre cele mai preţioase amintiri, deoarece s-a putut vedea şi simţi prezenţa Aceluia pentru Numele Căruia eram adunaţi. Îmi amintesc de o strângere laolaltă când duhul adorării ne-a umplut aşa de mult, încât în timpul intonării unei cântări de adorare vocile au amuţit una după alta, iar la sfârşit s-au mai auzit numai două. Inimile au fost aşa de pline, încât emoţia nu a mai putut fi stăpânită.

Câteodată însă părăsim sala şi ora de adorare cu un sentiment de dezamăgire. Desigur, „am savurat“ strângerea laolaltă şi am fost zidiţi. Dar a lipsit ceva şi acest ceva a fost ceea ce I s-a cuvenit lui Dumnezeu şi pe care nu l l-am adus. E greu de exprimat în cuvinte, dar nu e greu de simţit sau de recunoscut. Dacă unui buchet de flori îi lipseşte parfumul, pe care ochiul nu-l receptează, frumuseţea florilor oferită ochiului nu poate compensa pierderea.

În continuare doresc să-mi exprim gândurile despre adorare şi despre adunarea de duminica dimineaţa. Cred că ele corespund Cuvântului Său. Nu o să citez versete, ci las la aprecierea dumneavoastră, dacă vă interesează aceste gânduri, să adăugaţi mirosul plăcut – mirosul celor patru „mirodenii nobile“, care erau numai pentru Dumnezeu – al amestecului care nu trebuie să-l facem pentru noi, ci care este „sfânt Domnului“ (Exod 30.34-38). Reţineţi: noi preparăm amestecul pentru El. Desigur, este vorba de proslăvitul şi veşnicul nostru Domn Isus, propriul Fiu al lui Dumnezeu. Când preotul punea pe focul luat de pe altarul de aramă mirodenia (amestec aromat, pisat mărunt şi care era ars pe altarul de aur, aproape de intrare), atunci se ridica mirosul de tămâie.

Transpuneţi imaginea în noţiuni nou-testamentale şi veţi avea esenţialul răspunsului la întrebarea dumneavoastră. Sper ca restul scrisorii să lămurească aceasta. Permiteţi-mi să enumăr mai întâi câteva noţiuni. Încep cu latura noastră, cu apropierea noastră de Dumnezeu. Înainte de momentul întoarcerii noastre la Dumnezeu, „totul a fost de la noi“ şi nimic din Dumnezeu. După ce am fost „născuţi din nou“, avem diferite nevoi şi cerem ceea ce ne lipseşte. Aceasta înseamnă că ne rugăm. Apoi, când harul Său inundă şi vedem cum dragostea Sa ia aminte la necazurile noastre, mulţumim pentru dovezile de har primite. Când Îl cunoaştem tot mai bine prin Duhul Sfânt pe Dumnezeu, Tatăl Fiului, privim măreţia şi slava Sa, slava creaţiei, şi Îl preamărim. Dar există ceva mai înălţător; prin sângele lui Isus, ne aflăm conştienţi în Locul Preasfânt, stăm în faţa lui Dumnezeu. Ne plecăm înaintea Lui (cuvântul „adorare“ înseamnă în primul rând o plecare a genunchiului sau o cădere la pământ; vezi Matei 2.11), ne plecăm în faţa a ceea ce este El în Sine. Eul nostru este uitat şi astfel nici nu cerem, nici nu mulţumim, ci Îl înălţăm pe El, Îl adorăm! Aceasta va fi preocuparea noastră fericită în cer. Aici, în slăbiciune, rămâne mai mult ceva dorit decât ceva realizat. Aici, adorarea noastră este amestecată cu proslăvirea, care i se aseamănă mult, şi deseori şi cu gânduri referitoare la noi, la ceea ce a făcut El pentru noi. Astfel mulţumim sau, şi de mai mică valoare, aducem cereri. Dacă gândurile noastre sunt adunate, vom putea deosebi una de alta. Crucea (altarul de aramă) este temelia. Preotul trebuia să se apropie de altar ca să ia foc (aceasta este judecata unui Dumnezeu sfânt asupra păcatului, pe care Fiul Său, Mântuitorul nostru, l-a purtat). Pe sfinţenia Sa fără cusur poate fi pus focul, deasupra tămâia, al cărei miros plăcut este partea lui Dumnezeu. În ziua cea mare a Ispăşirii (Levitic 16), când marele preot mergea dincolo de perdea cu mâinile pline de mirodenie pisată (mâinile pline vorbesc despre consacrare), norul, care se ridica, îl ocrotea de judecata Sfântului lui Israel, în timp ce îl reprezenta pe Israel în faţa Domnului Său.

Toate acestea trebuie doar să le aplicăm la adunarea de dimineaţa.

Ne strângem laolaltă spre aducerea-aminte a Domnului Isus. Semnele care stau în faţa noastră ne îndreaptă inima spre El. Pâinea şi vinul sunt simboluri ale trupului şi ale sângelui Său. El a luat pâinea şi paharul, a frânt pâinea şi le-a dat-o ucenicilor, apoi le-a dat paharul şi le-a spus să-l împartă între ei. Aceste acţiuni ne amintesc nu numai de Domnul Isus ca Persoană, ci mâncarea pâinii şi băutul vinului ne prezintă moartea Sa; astfel, cina Domnului este amintirea Mântuitorului nostru, a Domnului nostru Isus în moartea Sa. Acesta este gândul călăuzitor al strângerii laolaltă şi nimic nu trebuie să-l tulbure sau să-l întunece.

Dar a gândi la moartea Sa înseamnă şi a lega de aceasta scopul şi rezultatele, şi anume atât cele cu privire la Dumnezeu, cât şi cele referitoare la noi. Am putea face ceva mai bun decât a-L urma pe Domnul în Psalmul 22 şi 102? El a suferit sub mâna lui Dumnezeu, dar L-a proslăvit, L-a lăudat în mijlocul Adunării. Rezultatele finale vor fi descoperite abia în domnia Sa peste pământ şi în binecuvântarea naţiunilor.

Pentru strângerea laolaltă nu ne sunt date nici un fel de rânduieli în afară de învăţăturile generale din Faptele Apostolilor 20 şi din 1 Corinteni 14. De aceea simţul nostru duhovnicesc trebuie să fie treaz şi gata să facă ceea ce este potrivit, „cum se cuvine şi cu ordine“. Dacă avem în faţa ochilor scopul strângerii laolaltă, dacă suntem conştienţi de prezenţa Sa nevăzută şi suntem supuşi Duhului Său (mă refer la fiecare persoană prezentă), vom fi strânşi la ora stabilită şi Îl vom aştepta pe Domnul. Adunarea va preamări sau va adora printr-o cântare comună de adorare sau prin exprimarea cu glas tare a adorării prin câte un frate.

Evanghelia harului Său – chiar dacă este nespus de preţioasă – nu ne va preocupa acum gândurile. Nu vom simţi nici o lipsă, nici o necesitate. Inima va fi plină, preaplină; de aceea adunarea va trebui să laude sau să adore fie în tăcere, fie în cuvinte. Acolo va fi numai „o inimă, un suflet“ în proslăvirea lui Dumnezeu. Domnul Isus va sta în faţa noastră: persoana Sa, moartea Sa. „Mâinile noastre vor fi pline“ cu El, „amestec aromat, pisat mărunt“ (înţelegerea unuia poate fi mai mare decât a altuia, dar aceasta nu are importanţă acum). Aici nu e vorba de cât pot eu asimila de la El, ci de faptul că sunt plin, oricât de mică ar fi capacitatea mea. Sfântul în vârstă, experimentat, care a umblat mulţi ani cu Domnul Isus şi Îl cunoaşte din părtăşie strânsă, „părintele“ în Hristos este plin; dar şi „copilaşul“, care abia şi-a început calea cu El, este plin. Nu e vorba de capacitate; El este cel care umple fiecare volum, fie mare, fie mic. O, ce mult doreşte inima să fie acum într-o astfel de adunare! Poate exista o rânduială, o prescripţie pentru a acţiona într-o astfel de adunare? O cântare de laudă, o voce care exprimă adorarea adunării, un fragment din Cuvântul Său preţios care ne face să savurăm tot mai mult siguranţa prezenţei Sale, toate acestea pot preceda sau nu realizarea singurei acţiuni pentru care ne-am strâns. Atunci, noi, întreaga adunare vom aduce mulţumire, care va fi exprimată de un frate. Nu ştiu cine va fi; dacă va fi printre noi un frate înzestrat, trebuie să aştepte cel mai mult, pentru ca să nu împiedice Duhul Sfânt în alegerea vorbitorului.

Dacă îi este lăsată Duhului Sfânt acţiune deplină în adunare, atunci El ne va prezenta acea latură a lui Isus care tocmai se potriveşte, pentru că nu Îl putem privi dintr-o dată în toate slăvile Sale. Atunci, cântarea, citatele biblice şi adorarea adunării, totul va fi în concordanţă cu obiectul ales. Nu este necesară nici o rânduială precedentă, ci numai o aşteptare adevărată a Lui. Apoi, cuvântul – dacă se vorbeşte la sfârşit – spre zidire sau îndemnare, nu va indispune nici o inimă. Dar pentru că este o strângere laolaltă pentru Dumnezeu, nu este nici loc, nici timp pentru exercitarea darurilor şi cu atât mai puţin pentru o predică lungă.

Dacă expunerea mea a fost corectă, nu vom cădea pe făgaşul unui şablon. Nu există nici o regulă, dacă trebuie să ne adresăm Tatălui sau Fiului la Masa Domnului; Duhul lui Dumnezeu să călăuzească aceasta cum vrea El. Există o singură regulă: supunerea faţă de Duhul! Atunci, toate lucrurile se vor petrece „cum se cuvine şi cu ordine“. El îi va folosi pe aceia pe care i-a ales El, Dumnezeu va fi adorat, gândurile noastre vor fi preocupate cu Domnul Isus, iar Duhul va părăsi locul cu simţământul că a savurat un gust anticipat al cerului.

Dar rareori este o astfel de adunare, căci, dacă este numai unul care nu este acordat „tonului“ Duhului, armonia este tulburată, ba chiar poate fi distrusă; mai ales dacă respectivul participă deschis: propune o cântare nepotrivită, citeşte un fragment nepotrivit din Cuvântul lui Dumnezeu sau se roagă, deoarece nu poate adora. Ce va face atunci adoratorul? Nimic, decât să-şi liniştească sufletul în răbdare, să-l aducă la unison dacă poate; şi dacă nu poate, să rămână singur înaintea lui Dumnezeu.

Legaţi prin dragostea lui Hristos,

A. Miller

clickbible.org